

Slovo k povzbuzení na neděli 8. prosince 2024, Ne2A – C
Biblická čtení: Bar 5,1-9; Ž 126; Flp 1,4-6.8-11; Lk 3,1-8

Milé sestry, milí bratři,

na druhou a třetí neděli adventní stojí před námi rok co rok postava svatého **Jana Křtitele**. Čteme o jeho vystoupení a působení v judské poušti. Jan, Předchůdce a Křtitel Páně, k nám uprostřed adventu promlouvá, abychom se **i my** znovu pokorně aspoň nějak **otevřít** Kristovu Božímu **přícházení** do našeho srdce a života, aby se **i s námi** aspoň něco Božího **stalo**.

Advent je o **čtvřerém příchodu** Božího Syna: O **prvním** v těle z Marie Panny; to je narození Páně, na jehož oslavu o Vánocích se připravujeme. O **druhém** skrze víru, naději a lásku; to je Kristův tajemný příchod skrze křesťanství do našeho života. O **třetím** příchodu ve chvíli naší smrti, jíž se nikdo z nás nevyhne. A o **čtvřtém** ve slávě na konci světa, kdy očekáváme tajemné vzkříšení těla. Jak se zpívá v krásné a starobylé adventní písničce: «Krista čtvero přístí / Písmo svaté jistí: / nejprvnější v těle, / druhé v duši celé, / třetí při skonání, / čtvřté při vzkříšení».

Všechny čtyři Kristovy příchody jsou **důležitě**, všechny si proto připomínáme. Máme se **připravovat** na příchody Páně; o Vánocích, ve smrti a na konci světa. A to **životem**, do kterého Pán Ježíš chce znovu a znovu **přícházet**. K tomu – ke Kristovu **«druhému přístí»**, které spočívá ve znovu roznícení našeho **vztahu s Bohem a s lidmi**, tedy v **přátelství** s Kristem a lidmi kolem nás – především k tomuto příchodu Páně směřují rozličné **adventní výzvy**. Můžeme je slyšet v různých obměnách skoro denně.

Jelikož Kristovo přícházení k nám nemůže být úplně jiné, než jaké bylo jeho přijetí do světa, jak o něm svědčí bible, zkusme se zeptat dnešního **Božího slova** («Krista čtvero přístí / Písmo svaté jistí»), **co** pro «uspíšení příchodu Páně» můžeme ze své strany – s Boží pomocí – snad **učinít**. Anebo **jak** se má vlastně projevit.

První čtení bylo z knihy proroka Barucha (či Báruka). Tato starozákonní deuterokanonická nás přenesla do doby **babylónského vyhnanství** (Baruch měl být učedníkem Jeremiášovým). Slyšeli jedno z řady prorockých zaslíbení **návratu vyhnanců domů** do zaslíbené země a nápravy všeho zlého. Prorocké slovo mělo **utěšit** zdeptané vyhnance, mělo je ujistit, že Bůh na ně nezapomněl, že ví o jejich trápení, že je s nimi i v daleké Babylónii, že je **přijímá** i navzdory jejich slabostem a proviněním. Že je chce **napravit** a jednou **přivést** zpět domů.

Následný **žalm** byl pokornou modlitební odpovědí na Baruchovo zaslíbení, voláním vyhnanců: «Hospodine, změň náš osud, jako se mění údolí na jihu země».

Druhé čtení z Pavlova listu Filipským bylo z jeho začátku. Apoštol ujišťuje filipské křesťany **o své modlitbě**. Už to, že na ně Pavel myslí, má být pro ně **povzbuzením**; že se stále za ně modlí, že mají místo v jeho srdci. A výzvou a pozváním, že **i oni se mají modlit**. A že i díky modlitbě mají **poznávat a milovat**, mají se učit vcítit a «volit to lepší», konat dobré skutky ve spojení s Ježíšem, jak slova Pavlova pokračují. Zarezovalo v nich i Kristovo čtvero přístí: Pavel hovoří o minulosti, kdy Kristus přišel či kdy Filipští uvěřili, o současnosti a nakonec o onom dni Kristova příchodu.

Evangelijní úryvek před námi rozevřel svědectví o začátku vystoupení Jana Křtitele. «Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!» volá Jan parafrázuje proroka Izaiáše, výzvu velmi podobnou té Baruchově: «Každé údolí ať je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté ať se uhladí!»

A **co** nám tedy dnešní čtení **o Kristově příchodu k nám** snad říkají, zkusme se zeptat.

První čtení nám opět připomnělo důležitou pravdu, že **Bůh i nám** je v každém našem vyhnanství zvláště **blízko**, že nám chce dát **naději** nevzdat život, nevzdat vztahy, nevzdat vztah s Bohem ani s lidmi, nepolevit ve snaze o dobro, chtít jít dál. Je to zaslíbení mesiánské, a proto už tato **naděje** je jednou **z podob Kristova přícházení** do života člověka.

Naděje, která je z triády víra, naděje, láska **v praxi** možná nejdůležitější: **Dává smysl** jít a žít dál a o něco dobrého se snažit. Protože dává naději víry, že Bůh-Dobro existuje. Naději **zachytit**, pocítit a neminout, **nadějí žít** je naším krásným **úkolem**. Nejen adventním. A v ideálním případě **předat** naději dál, bratřím a sestrám kolem nás, rozdělit se o ni. **Nadějí**.

Žalm a druhé čtení mimo jiné připomněly, že **bez modlitby** je mnohem těžší zakoušet Boží blízkost, mnohem těžší postřehnout sílu naděje jakožto Božího daru. Protože je to právě modlitba, která **otevívá** naši duši Božímu světu. Je tudíž třeba se modlit, stále znovu se **zkoušet modlit**, dát modlitbě čas. A to i tehdy, když se zdá, že Bůh je daleko, třeba v nějakém Jeruzalémě. Když my sami se cítíme být vyhnanci.

Zejména **žalm** vyzpíval naději, že Boží příchod a zásah opravdu mohou **měnit osud lidí**, k lepšímu. Ne zbavením pozemských strastí a starostí, ale právě **otevřením Božího světa**, návratem člověka z vyhnanství k Bohu, **vztahem s Bohem**, nejvyšším Dobrem a Krásou.

Evangelium. Vystoupení Jana Křtitele otevřené uprostřed adventu povzbuzuje, že právě **advent** je **k touze po naději**, k touze po zakoušení Boží blízkosti a neumdlení ve snaze o dobro časem opravdu **příhodným**. Spolu s prorokem Baruchem nám Jan ukazuje, že jednou z věcí, se kterou můžeme **začít**, a to i ve vyhnanství či na poušti, je **zasypávání údolí, snižování hor a narovnávání cest**. Krásná metafora snahy **o narovnáání vztahů** – s Bohem i lidmi. Kéž by se stala i **skutečností** naší snahy, která by **otevřela** naše nitro příchodu Páně, **umožnila** a jím už vlastně i **byla**.

Zkusme s Boží pomocí v tyto dny **srovnat cesty** k Bohu i k sobě navzájem. Zvláště takové, které se nějak **zkřivily** či **poničily**. Zkusme **překlenout** tu či onu **propast**, pokusme se **zbořit** anebo aspoň **snížit horu** různých nedobrych nánosů, které jsme mezi sebe postavili. Aby k nám mohl přicházet **Bůh** a abychom mohli přicházet i k sobě **navzájem**, a tak společně žít. S vírou, že **už toto** rovnání, zasypávání či snižování je nějakým Kristovým přícházením do našeho života, do našich vztahů.

Milé sestry, milí bratři, zkusme si tedy z podnětů dnešního Božího slova aspoň něco odnést. Možná zkusme především v sobě znovu vzbudit **touhu uvěřit naději**, že má smysl dál žít, snažit se o dobro a pečovat o vztahy s Bohem a lidmi, pomáhat jim. A to i ve všemožném vyhnanství. S vírou, že Bůh je a že na zem přišel a stále přichází Boží Syn. Zasloužíme proto i výzvu **k modlitbě**, která nás Bohu a jeho «příštím» **otevívá**. A popřemýšlejme, jak **srovnat ve vztazích** to, co z naší strany srovnatelné je.

A na závěr snad příměr velmi nepoetický. Janova výzva, obraz narovnáání cest, zasypávání údolí a snižování hor nám možná mohla evokovat stavbu třeba takové **dálnice či železničního koridoru**. Něco podobného, neobrazného se při takových stavbách děje. Ale taková díla **trvají** povětšinou dlouho, nehledě na náklady. **Budme** proto ve všech svých dobrých snahách **trpěliví**; viditelný výsledek nemusí přijít přeci hned a někdy stojí námahu. Zkoušejme vše – život, modlitbu i péči o vztahy – s Boží pomocí začínat **den co den znovu a znovu**.

Ostatně o **růstu** v dobrém bylo i dnešní čtení druhé, o nových **začátcích** první a evangelium.